

1) przy zaliczaniu do odpowiednich grup uposażenia stosuje się odnośnie do:

a) funkcjonariuszów państwowych, którym wymierzono uposażenie emerytalne na zasadach ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429) — postanowienia art. 100 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924);

b) pracowników polskich kolei państwowych — postanowienia zawarte w rozdziale I punkt e § 44 wymienionego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów;

c) funkcjonariuszów policji państwowej — postanowienia art. 20 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 116 poz. 924);

d) oficjantów (oficjantek) kancelaryjnych — postanowienia zawarte w rozdziale I punkt c § 44 wymienionego w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów;

e) profesorów zwyczajnych szkół akademickich zalicza się do IV grupy uposażenia, profesorów nadzwyczajnych szkół akademickich zalicza się do V grupy uposażenia, tych zaś, którzy przeszli w stan spoczynku przed 1 lipca 1920 r., względnie zmarli przed tym terminem zalicza się: zwyczajnych do VI grupy uposażenia, nadzwyczajnych do VII grupy uposażenia;

f) nauczycieli i dyrektorów szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand, wizytatorów, inspektorów szkolnych i zastępców inspektorów szkolnych i tych, którzy pobierali uposażenie czynne, jak nauczyciele (dyrektorowie) szkół średnich do tej grupy uposażenia, która odpowiada cyfrowo stopniowi służbowemu, według którego pobierali ostatnio w służbie czynnej dodatek drożyzniany według art. 3 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 433);

g) nauczycieli szkół powszechnych i osób pobierających takie same uposażenie do tej grupy uposażenia, która odpowiada cyfrowo stopniowi służbowemu, według którego pobierali zasadniczą płacę miesięczną według art. 1 względnie art. 3 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 434);

h) instruktorów szkół zawodowych do tej grupy uposażenia, która odpowiada cyfrowo stopniowi służbowemu, według którego pobierali ostatnio w służbie czynnej dodatek drożyzniany według ostatniego ustępu art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 435);

i) sędziów i prokuratorów — postanowienia art. 2 i 10 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107).

2) Emerytowanych wojskowych wojsk polskich, którzy przeszli w stan spoczynku przed dniem 1 października 1923 r. szereguje się do następujących grup:

generała broni i równorzędnych	do	II	grupy	uposażenia
„ dywizji i	„	„	III	„
„ brygady i	„	„	IV	„
pułkownika	„	„	V	„

podpułkownika i majora i równorzędnych	do	VI	grupy	uposażenia
kapitana i równorzędnych	„	VII	„	„
porucznika i	„	VIII	„	„
podporucznika i równorzędnych	„	IX	„	„
podchorążego „	„	XII	„	„
chorążego „	„	X	„	„
st. sierżanta, st. wachmistrza, st. ogniomistrza, st. bosmana, st. sierżanta żandarmerji, st. majstra wojskowego	„	XI	„	„
sierżanta, wachmistrza, ogniomistrza, bosmana, sierżanta żandarmerji, majstra wojskowego	„	XII	„	„
plutonowego, bosmanmata, st. żandarma, mł. majstra wojsk.	„	XIII	„	„
kaprała, mata, żandarma, podmajstrzego	„	XIV	„	„

3) Zaliczenie funkcjonariuszów państwowych, wymienionych pod 1 oraz emerytowanych wojskowych wojsk polskich, wymienionych pod 2, do szczególnej w obrębie danej grupy następuje na zasadach art. 98 oraz ostatniego ustępu art. 100 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) względnie postanowień art. 14 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. № 134 poz. 1107).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1923 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

394.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 15 maja 1925 roku

o zmianie granic gmin wiejskich: Bagienica i Odporyszów w powiecie dąbrowskim w województwie krakowskim.

Na mocy art. 1 i 4 ustawy z dnia 22 września 1922 r. w przedmiocie zmiany granic oraz rozwiązania i tworzenia gmin wiejskich na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 86, poz. 770) zarządza się co następuje:

§ 1. Przysiółek Morzychna, należący do związku gminy wiejskiej Bagienica, w powiecie dąbrowskim, wyłącza się z dotychczasowego związku gminnego

i włącza do gminy wiejskiej Odporyszów w tymże powiecie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 lipca 1925 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

395.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 20 maja 1925 r.

o tymczasowej organizacji mennicy państwowej.

Na podstawie art. 2 i 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 23 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 37, poz. 401) zarządza się co następuje:

§ 1. Przywilej Państwa wybijania monet określony w art. 2 powołanego wyżej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej w przedmiocie systemu monetarnego wykonywa mennica państwowa.

Mennica państwowa załatwia również sprawy związane z zakupem i przeróbką metali szlachetnych na potrzeby Państwa, oraz może przyjmować zamówienia krajowe i zagraniczne na wyrób monet, metali, pieczęci, orderów i t. p.

§ 2. Siedzibą mennicy państwowej jest st. m. Warszawa,

§ 3. Mennica państwowa podlega Ministrowi Skarbu.

§ 4. Mennica państwowa używa pieczęci z napisem: Mennica Państwowa i z godłem Państwa po myśli ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. № 69, poz. 416).

§ 5. Mennica państwowa dzieli się na oddziały z kierownikami oddziałów na czele.

Ilość oddziałów, ich zakres działania i wewnętrzną organizację określi regulamin zatwierdzony przez Ministra Skarbu i ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

§ 6. Na czele mennicy państwowej stoi dyrektor mennicy, który jest odpowiedzialnym przed Ministrem Skarbu za działalność swoją i podległych mu funkcjonariuszów.

Do dyrektora mennicy należy:

- 1) ogólne kierownictwo mennicy i zarządzanie jej majątkiem,
- 2) przyjmowanie, awansowanie i zwalnianie funkcjonariuszów mennicy do VIII stopnia włącznie oraz przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyjmowanie, mianowanie i zwalnianie funkcjonariuszów wyższych stopni,

- 3) przedstawianie Ministrowi Skarbu wniosków o przyznawanie remuneracji i zapomóg oraz przyznawanie remuneracji i zapomóg we własnym zakresie działania określonym instrukcją dla funkcjonariuszów mennicy,
- 4) podpisywanie umów i korespondencji w imieniu mennicy,
- 5) przygotowywanie wniosków na radę menniczą i przewodnictwo na jej posiedzeniach,
- 6) zorganizowanie i wykonywanie kontroli nad tokiem czynności mennicy,
- 7) przyjmowanie zamówień oraz dokonywanie zakupów w granicach instrukcji Ministra Skarbu,
- 8) sporządzanie preliminarzy budżetowych i zestawianie etatów oraz przedkładanie ich do zatwierdzenia Ministrowi Skarbu,
- 9) sporządzanie z końcem roku sprawozdania z czynności mennicy państwowej i przedkładanie go Ministrowi Skarbu.

§ 7. Dyrektor mennicy może powierzyć załatwianie pewnych spraw należących do jego kompetencji swemu zastępcy, którego wyznacza Minister Skarbu.

Zastępca dyrektora w razie nieobecności tegoż wchodzi w jego wszelkie prawa i obowiązki pod własną odpowiedzialnością wobec Ministra Skarbu.

§ 8. Celem opinjowania ważniejszych spraw należących do zakresu działania mennicy państwowej tworzy się przy dyrektorze mennicy radę menniczą.

W skład rady menniczej wchodzi dyrektor mennicy jako przewodniczący, jego zastępca, kierownicy oddziałów technicznych mennicy i główny buchalter oraz delegat wyznaczony przez Ministra Skarbu.

Radę menniczą zwołuje w miarę zachodzącej potrzeby dyrektor mennicy, obowiązany zaś jest zwołać ją na żądanie delegata Ministra Skarbu.

Z posiedzeń rady menniczej spisuje się do osobnej księgi protokołów, który podpisują wszyscy obecni członkowie.

§ 9. Rada mennicza rozpatruje w szczególności sprawy dotyczące:

- 1) zakupów materiałów, surowców, maszyn i t.p., o ile dokonywanie zakupów w myśl instrukcji nie przysługuje dyrektorowi mennicy,
- 2) inwestycji, oraz rozszerzenia i rozbudowy mennicy,
- 3) zatwierdzania umów,
- 4) ustalania cenników robót wykonywanych przez mennicę,
- 5) zatwierdzania tabeli płac robotniczych,
- 6) regulaminu premjowania wzmoczonej produkcji,
- 7) dokonywania rewizji skarbców,
- 8) sprzedaży zbędnego lub wysortowanego mienia ruchomego,
- 9) spraw wniesionych przez dyrektora mennicy lub delegata Ministra Skarbu.

§ 10. Opinię rady menniczej, z którą nie zgadza się przewodniczący rady, lub przeciw której zapro-